

Predikan på Tacksägelsedagen 10 okt 2021

Lukasevangeliet kapitel 17, vers 11-19

Under sin vandring mot Jerusalem följde han gränsen mellan Samarien och Galileen.

När han var på väg in i en by kom tio spetälska emot honom. De stannade på avstånd

och ropade: "Jesus, mästare, förbarma dig över oss!"

Då sade han till dem: "Gå och visa upp er för prästerna!" Och medan de var på väg dit blev de rena.

En av dem vände tillbaka när han såg att han hade blivit frisk. Med hög röst prisade han Gud

och kastade sig till marken vid Jesu fötter och tackade honom. Han var samarier.

Jesus frågade: "Blev inte alla tio rena? Var är de nio andra?"

Är det bara den här främlingen som har vänt tillbaka för att ge Gud ära?"

Och han sade till mannen: "Stig upp och gå. Din tro har hjälpt dig."

Det är när vi närmar oss gränsen, när vi riskerar att gå över gränsen, och kanske också gör det. Det är när vi kommer ut på djupt vatten, på gungfly, där vår säkerhet utmanas, där vi inte riktigt vet... det är när vi närmar oss gränsen som **det** kan hända som överraskar och utmanar; Livet!

I evangelierna finns det ett antal berättelser som till synes är geografiska men som ÄR mer mångfacetterade än så. Det handlar ofta om gränsen till Samarien och det handlar ofta om mötet med samarier. Det ligger

något utmanande i olikheterna, i det okända. Det är som om det glada budskapet, evangeliet, vill påminna oss om värdet av olika.

Under sin vandring mot Jerusalem följde han gränsen mellan Samarien och Galileen.

Och där vid gränsen, vid gränslandet, mötte han 10 människor som på många sätt levde i utsatthet. Vi vet att en av dem vara samarier, kanske var det fler. Eller så var det bara han, och de andra var judar. Att vara spetälsk var en djävulsk plåga i sig och att dessutom vara samarier var etter värre. Han blev dubbelt värderad i negativ mening. De spetälska levde ofta i grupp och i utanförskap. De var utrustade med en lite klokka så de kunde varna människor när de var på väg. De fick hålla sig utanför städer och byar. Klockorna pinglade när de närmade sig och de ropade Oren, Oren, Oren... också det för att varna.

Det var svårt att hamna i ett större utanförskap på den tiden.

Men i berättelsen som vi läst ropade gruppen av spetälska inte Oren, Oren, Oren när de närmade sig byn. Utan istället ropade de *Jesus förbarma dig över oss.*

Lite märkligt kan det tyckas. Var det kanske så att ryktet om hur denne Jesus förhöll sig till människor hade föregått honom? Ryktet som tydliggjorde hur annorlunda han var, hur han inte delade upp människor, hur han inte placerade vissa innanför och andra utanför, hur han tog emot... alla!

I en kommentarbok till evangelietexterna jag ha läst börjar författaren med dessa ord *Till Lukas särgods hör ett antal berättelser som handlar om samarierna. Lukas vill särskilt framhålla Jesu sociala engagemang för de fattiga och utstötta...* Sedan fortsätter kommentaren med ett resonemang om samarierna som ofta hamnade i utanförskap, i utsatthet. Och hur

mycket mer gällde det då inte en samarier med spetälska, denna vidriga och smittsamma sjukdom.

Att vara kyrka i vår tid är att försöka hitta vägar för att också leva ut ett socialt engagemang. När vår kyrka för 6-7 år sedan funderade över hur vi skulle kunna göra det, med de knappa resurser vi ändå hade, så ledde det ena till det andra och så i maj 2016 startade vi Kafé Vällingby tillsammans med Ny gemenskap och Hässelby/Vällingby stadsdelsförvaltning. Vi visste nog inte riktigt vad vi gav oss in på. Ganska snart blev kafét välbesökt och människor som, på olika sätt och mer eller mindre, levde i utsatthet hittade vägen till vår kyrka förmiddag efter förmiddag. En bra frukost, lite socialt umgänge i en god miljö var konceptet och så har det nog varit sen dess. Visst, vissa dagar är inte så... men de allra flesta. Som församling har vi märkt att våra lokaler och våra inventarier har slitits väldigt mycket. Ganska naturligt kan tyckas men också ganska besvärligt. Ibland har det blivit obalans mellan kafét och annan verksamhet. Inte ofta, inte mycket, men ibland. Och kanske inte minst nu under pandemin, när det mesta har varit upp och ner. Men med gemensam god vilja, och med gemensamma goda krafter styrs det upp, så att mötet med människor i utsatthet blir fokus.

Visst alla frågorna är inte enkla men i ljuset av vad detta sociala engagemang med rötter i berättelserna om Jesus Kristus fått betyda så har det varit fantastiskt.

Det har funnits och finns en utmaning i den här verksamheten, och det gör det givetvis också i annan verksamhet. Men i den här verksamheten har vi nu och då kommit väldigt nära gränsen, kanske gått över den... i syfte att finnas till för människor. Och nu och då har det fått hända, det som överraskat och utmanat; Livet!

Det är med stor tacksamhet vi kan se på de här sex åren som vi medverkat till Kafé Vällingby. Många livsöden har kommit nära,

livsöden som vi troligen inte hade mött annars. Människor vi mötte för att vi närmat oss gränsen. Människor som har bidragit till en större helhet i vårt arbete. En stark erfarenhet är att vi alla på ett eller annat sätt är en del av en utsatthet, ett utanförskap och att vi alla behöver varandra. Mötena är många och väcker en tacksamhet.

Jag minns den gången då vi en söndag kväll hade firat Mässa i Förorten här i kyrkan. Helen Sjöholm var sångsolist och det var vår församlings mest besökta gudstjänst sedan bildandet 1954, vi var drygt 250 personer här. Det var på många sätt en stark upplevelse, några av er var säkert med. Dagen efter var det måndag och jag var ledig. Tisdag förmiddag var det sen dags för Morgonbön i Västerort och vi var kanske 6-7 stycken som samlades. En av kafégästerna som inte brukade vara med kom in. Och när vi tände våra ljus så berättade han att han tände sitt ljus för sin livskamrat som den dagen hade varit död i 7 år. Hans liv behövde få vara del av något större, hans erfarenhet behövde vidgas och delas och det fick ske här vid ljusbäraren. Jag minns att jag efter den korta andakten satte den i relation till Mässan på söndag och jag tänkte att det går inte att värdera den ena händelsen som mer värdefull än det andra. Båda erfarenheterna fyllde mig med stor tacksamhet.

Under åren har ett antal gäster lämnat oss, ett hårt liv, drogmissbruk med mera har gjort att flera har dött alldeles för tidigt. Vi kom att prata om detta, en av stamgästerna och jag, och då sa han och han har sagt det förut *Jag har kyrkan att tacka för att jag lever.*

Jag vet inte hur han har det med tron, jag vet att det är väldigt svårt för honom att få ordning på livet, sluta med drogerna, få nånstans att bo och så vidare. Hans utsikter är inte goda... men han lever. Och han väljer att tacka kyrka, Kafé Vällingby, för det!

Att finnas till för andra, att finnas till för människor i utsatthet och i utanförskap är en av församlingens, kyrkans, allra viktigaste uppgifter. Och den tacksamhet som kommer ur dessa till synes små berättelser som kan vara nog så livsavgörande, tacksamheten för detta är stor.

Och lägg därtill den meningsfullhet som vi kan vara med och skapa i kören, bibelsamtalen, litteraturgruppen och våra gudstjänster. Och nu hoppas och tror vi att vi ska kunna göra lite med, studiekvällar, musik i alla helgon och så vidare. Visst kan vi fyllas av tacksamhet för allt detta.

Under sin vandring till Jerusalem följde Jesus gränsen mellan Samarien och Galiléen.

Det är när vi närmar oss gränsen, när vi riskerar att gå över gränsen, och kanske också gör det. Det är när vi kommer ut på djupt vatten, på gungfly, där vår säkerhet utmanas, där vi inte riktigt vet... det är när vi närmar oss gränsen som **det** kan hända som överraskar och utmanar; Livet!

Och vår tacksamhet för att finnas till, för livet, känner inga gränser.

Tack Gud!

Tack

Amen